

HOMENATGE REINA I DAMES 50 I 25 ANYS

Reina i dames, representants de la Junta de Festes i de la Comissió de Penyes, corporació municipal, senyores i senyors, bona vesprada a tots.

Ens trobem a l'equador d'estes festes de Sant Pasqual. Tal dia com hui, Pasqual Baylón naixia, en l'any 1540, i tal dia com demà, moria este home humil que havia fet de Vila-real sa casa, i de la seua tasca social i religiosa la seua raó de ser. Vora 500 anys després, seguim recordant-lo en les nostres festes, un fet que demostra que la seua grandesa i els seus valors no estan limitats per èpoques ni modes. De fet, la seua forta consciència d'ajuda, solidaritat i empatia amb aquells més necessitats, la seua humiliat, forma ja part de la nostra forma de ser com a societat i ens parla d'un home que també hui dia tindria motius pels quals lluitar i cors que alentir.

Són dies per recordar la seua figura. Dies també molt intensos per a totes les representants festeres que ens acompanyen hui ací: les d'enguany, les de fa 25 anys i les de fa 50. Per a totes elles, els actes de les nostres festes patronals tenen un significat molt especial a la seua agenda. Per a la nostra jove cort de 2018, l'encapçalada per la reina Cristina Pesudo i amb les dames Andrea Ayén, Gloria Manrique, Gemma Font i Lydia Estepa, és l'any que per fi han vist acomplir-se un somni que tenien des de menudes. El somni que els ha fet convertir-se en les màximes representants festeres de Vila-real. Per a la ciutat, la seua és una tasca valuossíssima, que contribueix a fer perdurar eixos valors dels que parlàvem, i que durant estos dies es materialitza en l'esperit de concòrdia i alegria de les nostres festes.

Encara que semblen quedar més lluny en el temps, segur que també les nostres representants de fa 25 i 50 anys recorden eixe mateix esperit quan tiren la vista enrere per recordar el que va ser el seu regnat. Vostre va ser l'honor en aquell moment de representar a Vila-real.

En 1968, va ser Delfina Roig Font de Mora la jove designada com a reina de les festes. Encara que la ciutat era prou més xicoteta que ara, amb uns 35.000 habitants front als més de 50.000 actuals, la cort d'honor no era ni molt menys menuda. Fins a 10 dames acompanyaven Delfina en el seu any fester. Mari Carmen Poré, Conchín Broch, Maria Dolores Montoliu, Mari Carmen Miravet, Mercedes Agulleiro, Encarnita Eixea, Maria Broch, Sonia Albella, Maria Amparo Galindo i Maria Dolores Patuel. Totes elles es van convertir en les representants de les festes de Vila-real en un acte celebrat el 15 de maig al Cinema Infanta de Aragón, amb Jose Ferrer com alcalde. La banda de música tocava el popular pasdoble "Lo cant del Valencià", del compositor de Requena Pedro Sosa, i el públic allí congregat aplaudia a este planter de belles joves vila-realenques, que lluien eixa nit el vestit de castellanera.

Els dies següents, va gaudir de novillades, va assistir a missa i al certamen literari de la coneguda com a Festa de la Taronja, entre molts actes. Ja a setembre, el programa de festes incloïa més actes esportius, com la històrica cursa ciclista Vila-real-Morella-Vila-real o un partit de futbol al Madrigal. Qui vos hauria dit que aquell equip seria hui un dels grans de la Lliga espanyola i fins i tot d'Europa?

Però si alguna cosa recordeu d'aquelles festes, estic segur que serà la seua banda sonora. Quin poder que té la música per evocar records... Aquell any, a més, amb una de les bandes del moment: Els Mustang. Conjunt, per cert, amb un tema amb molt de significat per a Vila-real: la versió en castellà del Submarino Amarillo. Vos sona la cançó, veritat?

I és que la música marca el ritme d'una generació, també la de la reina i dames de 1968. Dins els actes de festes, va haver un concert molt especial, un de música sacra realitzat pel Cor de Xicotets Cantors de San Juan de Passy de Paris, un esdeveniment sens dubte singular. Però les cançons que ressonaven al cap de les nostres representants del 68 eren un poc diferents, podríem dir que més animades.

Perquè no podem oblidar que eren els anys 60 i això, en tema de música, són paraules majors. Entre els favorits de la reina i les dames segur que no faltaven Bruno Lomas, Los Bravos o Tom Jones. Ritmes molt contundents i que donen bon compte de l'energia musical dels anys 60, una energia que també exhibien la reina Delfina i totes les seues companyes allà on anaven, d'acord a l'esperit de l'època.

Eren temps de canvis i de contrastos, com es veu a les revistes de l'època. Per una banda, tenim la modernitat que encarnaven la jove reina i les dames de Vila-real, xiques que en les entrevistes que els fan eixe any parlen de pel·lícules d'art i assaig, de les cançons de moda i d'una peça de roba que va trencar amb tots els convencionalismes: la minifalda. En contrast amb eixos aires de modernitat, la vida a Vila-real encara estava fortament vinculada a la terra, a la tradició i al món rural. I això quedava reflectit també en les nostres festes. Per exemple, amb la sisena exposició de maquinària agrícola que es va celebrar al setembre.

La mateixa plaça Major és sinònim d'eixe encreuament de formes de vida, modernitat i tradició, compatibles entre si. Per una banda, és el lloc favorit on la joventut es reuneix, l'espai més estimat per la reina i la cort de les festes. Al mateix temps, és a la plaça on es duen a terme cada dia els negocis vinculats al camp. En plens anys 60, allí es contracta, es paguen jornals, es venen i compren taronges, es fan acords per regar...

Una plaça que des de fa segles és l'epicentre de la vida de Vila-real, espill de les seues arrels i de la seua evolució. Una evolució que hem sigut capaços de dur a terme sense oblidar mai d'on venim. Integrant les diverses peces de la nostra identitat com un trencaclosques que encaixa a la perfecció.

Fem un salt en el temps i arribem a 1993. Un any molt especial per a altres joves. La reina de les festes, Carmina Rubert Cantavella, amb les seues dames Noemí Soler, Susana Bautista, Ana Belén Barrachina, Marina García-Broch , Raquel Bort, Ana Artero, Elena Soriano, Silvia Artero, Nuria Chabrera i Cristina Plaza. Unes representants festeres que van agafar el relleu en els Jardins Alaska, amb Enrique Ayet com alcalde i de mantenidor el sacerdot Miguel Alepuz.

Totes vosaltres vau tindre l'oportunitat de viure unes festes molt especials, per molts aspectes. En primer lloc, pel que fa a la devoció per Sant Pasqual. El general de l'ordre franciscana, Herman Shäluck, va estar a Vila-real i va beneir els relleus de la Reial Capella i el nunci de Sa Santedat el Papa va ser el responsable de presidir la missa del dia gran de les festes, 17 de maig.

Però tornem a la plaça Major, el centre neuràlgic de la vila, perquè de nou, al 1993, es va mostrar com un element imprescindible de la vida a la nostra ciutat. Allí, les nostres reina i dames vau poder tastar alguna copeta al Casal del Vi, que després de tres anys d'absència tornava a fer-se allí, a eixa plaça al bell mig de la ciutat. Una altra plaça, la portàtil de bous, s'instal·lava a la Maiorasga per a fer gaudir la vostra generació del tercer festival taurí.

I la música, com no podia ser d'altra manera, també va ser la banda sonora de les joves representants festeres del 93. Aquells dies, als nostres carrers van sonar Extremoduro, Medina Azahara o Los Rodríguez. I fins i tot eixe any ja hi havia nostàlgia de la música dels 60 de la que parlàvem, així que es va organitzar un concert de Los Sirex.

Eixe mes de maig d'ara fa 25 anys també val la pena ser recordat per altres aspectes, aspectes que defineixen a la perfecció el nostre caràcter i els nostres valors. El Festival de Teatre de Carrer, del que acabem de celebrar la 31 edició, comptava eixe any amb la participació d'uns actors molt especials: un grup de iugoslavs que vivien a Vila-real com a refugiats. Després de fugir de l'horror de la guerra, ens contaven la seua història amb una obra teatral, plena d'emocions i d'agraïment cap a esta terra d'acollida, on vam saber obrir els braços perquè pogueren refer ací la seua vida. Molts d'ells s'hi van quedar per Vila-real i altres pobles, trobant noves oportunitats, un fet que ens ha de fer sentir a tots molt orgullosos per haver contribuït amb el nostre granet de sorra.

Desgraciadament, vora un quart de segle després, veiem com les guerres continuen sent un problema arreu del món. I Vila-real ha tornat a respondre de la mateixa forma, amb el cor i els braços oberts per acollir a refugiats sirians que han hagut de fugir de les seues cases per a poder sobreviure. Un esforç coordinat d'administracions, organitzacions i persones particulars, que no hauria estat possible sense el treball de Creu Roja a la ciutat. Demostrant que, una vegada més, l'hospitalitat i la solidaritat forma part del nostre caràcter.

També eixe mes de maig de 1993, es mostrava amb fets un altre aspecte que defineix molt el caràcter dels vila-realencs: el gust per mirar la vida amb els ulls de la innovació. Així, s'inaugurava l'Oficina de Serveis Integrats de Telecomunicacions, pensada per fer teleconferències, un

servei molt nou per a l'època. I és que l'aposta per la tecnologia i els projectes més avantguardistes formen part del nostre ADN. Perquè sabem que invertir en estos àmbits és invertir en el futur de les pròximes generacions dels vila-realencs i vila-realenques. Una llavor que mai no deixa de germinar, any rere any, i que Vila-real estiga hui dia reconeguda com a Ciutat de la Ciència i la Innovació.

Vosaltres, les reines i dames de fa 25 i 50 anys coincidireu amb mi en què, al tirar la vista enrere, veieu que per més que passen els anys i les dècades, per més que passen les èpoques, hi ha coses que mai no canvien. Perquè eixa estima per les noves tendències i al mateix temps per les tradicions més arrelades, eixa voluntat de no perdre mai la identitat i alhora ser capaços de créixer i de transformar-se, són característiques molt nostres. De la gent de Vila-real. Sempre les hem tingudes, fa mig segle, i en ple 2018.

Potser per això, encara que han passat uns cinc segles des que Sant Pasqual deixara la seua empremta en la nostra terra, seguim mantenint la mateixa devoció pel patró de la nostra ciutat. Així ho heu sabut respectar les generacions de dones que heu ostentat el càrrec de reina i dames de la ciutat, encapçalades per Delfina Roig, Carmina Rubert i, hui en dia, Cristina Pesudo. A totes vosaltres, gràcies per la gran tasca que heu realitzat. Estic segur que, més enllà d'èpoques i circumstàncies, compartiu entre vosaltres moltes més coses de les que penseu.

A la reina i cort d'enguany, vos recorde que encara queda molta festa per davant, ara i en les properes festes de la Mare de Déu de Gràcia. Assaboriu cada instant, gardeu cada record i deixeu sempre lloc al vostre cor per a les festes de la vostra ciutat. Perquè un dia sereu vosaltres les que rebreu este homenatge, quan passen 25 i 50 anys.

Espere i vos desitge de tot cor que, arribat eixe moment, pugueu recordar 2018 com un any que va deixar una forta empremta en la vostra vida i del que pugueu dir orgullosos que vau ajudar a fer més gran la història de la nostra ciutat.

A totes les reines i dames presents en este acte, moltes gràcies per la vostra presència. Gaudiu molt demà del dia gran del nostre patró, Sant Pasqual.

Gràcies a tots senyores i senyors, per la seua atenció